

Bridgevrienden en natuurlijk ook vriendinnen,

Vandaag kregen wij onze nieuwe fietsen, en met het mooie weer moest er gelijk geoefend worden.

Fietsen verleer je niet, maar na zeven maanden niet fietsen, zat ik toch wat onwennig op mijn gel-zadel.

Ger ging er als een speer vandoor en ik volgde hem op meer dan anderhalve meter.

Eerst gingen we even zwaaien bij een bevriende bridgester van een (rivaliserende) andere vereniging.

Daarna op weg (niet de kortste route), naar onze kleinkinderen met de hoop een glimp van ze op te kunnen vangen door het keukenraam.

Ger en ik zijn altijd voorstanders geweest van openbaar onderwijs, maar nu onze kleinkinderen op een privé school zitten vinden we dat prima.

We hadden er net een aardig gangetje in toen Athina ons vanuit tegenovergestelde richting voorbij zoefde.

Even later passeerden wij het wandelende echtpaar Bea en Leo. Ik was al een beetje moe, dus greep ik deze gelegenheid aan om even een korte stop te maken. Na wat uitwisselingen stegen wij weer op, nazwaaien heb ik niet gedaan. Ik houd voorlopig nog maar liever twee handen aan het stuur.

Langs de volop in bloei staande bomen en struiken in de volkstuintjes gingen we verder even later passeerden wij twee stevig doorstappende dames. Ik werd aangeropen en na een wat bibberige “noodstop” stond ik oog in oog met Joke. Zij maakt dagelijks flinke wandelingen, achter haar ergo dynamische rollator en loopt zo, voor dat ze er erg in heeft, vijf tot zes kilometer.

Na een korte conversatie werd de weg weer vervolgd, kwam nog wat korfbalvrienden tegen en uiteindelijk bereikten wij het doel van onze tocht.

Uitrusten in de tuin, in het zonnetje, en vervolgens via de kortste weg weer naar huis.

Het was een aangename middag.

Groet van de Willemsens.